

ІНТЕРВ'Ю

Зустріч з Героєм України Чавалахом Дмитром Петровичем

У цьому році День захисників та захисниць України відзначається 1 жовтня. Саме на цих людях тримається надійна оборона нашої держави. Цих Героїв оспівують у віршах та піснях, про них знімають фільми, а їхніми подвигами захоплюються генерали провідних армій світу.

Напередодні свята здобувачі освіти ДНЗ «Лісоводський ПАЛ» мали честь познайомитися з одним із таких Героїв. - Це Чавалах Дмитро Петрович – український військовослужбовець, старший лейтенант Збройних Сил України, учасник російсько-української війни, Герой України. Він прийняв важкий бій із рашистами вже в перший день війни та будучи серйозно пораненим допоміг вийти з оточення бойовим побратимам. Далі були важкі місяці лікування у різних госпіталях на окупованих ворогом територіях, визнання його мертвим, непростий вихід з окупації, посмертне присвоєння звання Героя України, важкі бої, знову складні поранення, комісування з Армії.

- Чому Ви вирішили стати військовим?
- Це сталося зовсім випадково. У військоматі нам запропонували вступити до Військового коледжу сержантського складу в Кам'янець-Подільському і я зі своїми однокласниками пішли туди на навчання. Щоправда, випускні іспити складав вже у Львові, на базі Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. А в березні 2014-го я прибув на Одещину до Білгород-Дністровська, де розпочав службу на посаді старшого техника понтонної роти понтонно-мостового полку.
- Розкажіть про свій перший бойовий досвід.
- На початку листопада 2014 року особовий склад мого батальйону вже прибув на Луганщину до Новоайдара. Нашим завданням було:

облаштувати окопи, обладнати бліндажі, траншеї, ходи сполучення, укриття, створювати хибні позиції, забезпечувати передові підрозділи піхоти світлом, водою та проводити маскування, мінування й розмінування місцевості.

- Світанок 24 лютого ...
- На той момент я перебував у складі 59-ї мотопіхотної бригади в районі Олешківських пісків, що на Херсонщині. Там я зустрів кривавий світанок 24 лютого, коли почались вибухи від ракетно-бомбових ударів. Наша колона отримала наказ рухатися в бік Антонівського мосту, який з'єднує Херсон з лівобережжям та закріпитися саме там.
- Що найважче у війні?
- Найважче — втратити близьких людей, яких ще кілька днів тому ти не знав, а зараз вони стали для тебе рідними. Крім цього, самому вижити на війні теж не так просто.
- Розкажіть нам про вашу нагороду.
- Це дуже цікава історія. Адже званням «Героя України» з врученням ордена «Золота Зірка» за особисту мужність і героїзм, я був нагороджений посмертно. Але після того як я повернувся з окупації, Президент України вручив її мені особисто. Також у мене є фото з Головнокомандувачем Збройних Сил України Валерієм Залужним.
- Чим Ви займаєтеся зараз?
- Після отриманого серйозного поранення, я отримав висновок про непридатність і знятий з військового обліку. З вересня 2022 року я почав навчатися на історичному факультеті Кам'янць-Подільського університету імені Івана Огієнка. А зараз я працюю вчителем історії у школі.
- Що мотивує Вас боротися далі?
- Безмежна любов до України, до моїх учнів, які я вірю повинні жити у вільній, незалежній, багатій європейській країні. Я впевнений у завтрашньому дні нашої держави тому не припиняю свою боротьбу на уроках історії та у роботі із моїми вихованцями.
- Що Ви можете побажати нашим учням?
- Великої Віри у Перемогу, у нашу силу, наш завтрашній день, сили духу, гордості за те, що вони є УКРАЇНЦЯМИ.

Леньга Оксана, здобувачка освіти

ДНЗ «Лісоводський ПАЛ»